

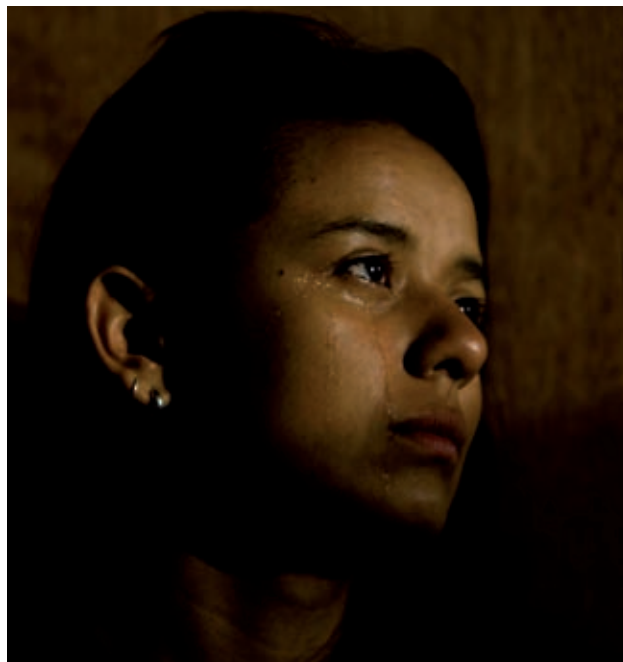
Eduard Pascual (Barcelona, 1965). Resideix a Llers (Girona). El 2003 fou guardonat en el certamen literari Contes Policials de la Generalitat de Catalunya i el 2008 en el XII Certamen Literario Vargas Llosa NH de Relatos. Acaba de publicar *Còdex 10*, la seva primera novel·la. La primera setmana de vendes, *Còdex 10* es va situar al lloc 37è dels llibres més venuts a l'Estat espanyol. Actualment, treballa en una novel·la políciaca amb la qual retrà homenatge a l'escriptor Manuel Vázquez Montalbán. Va ser especialista en investigació criminal al cos de Mossos d'Esquadra fins l'any 2005, en què fou retirat del servei ordinari per una malaltia auditiva..

L'amor crema

L'amor d'un home crema, mare, et desfà per dins fins fondre el gel en un petit riu de felicitat. Amb el temps, l'amor abraça. La calor reconfortant i forta de les seves mans, que et sublima al principi, no es pot esborrar més tard. El temps s'atura amb la primera hòstia, i una no pot fer més que desitjar fugir amb les butxaques plenes de por i llàgrimes. Malgrat tot, ho aguantas. Tu ja en saps d'això, oi mare?

Finalment, vaig llençar les fotografies. Aquells ulls en els records cremaven des del paper, fent-me sentir el fals volcà de la seva passió. I aquells llavis em retornaven de nou la claror de promeses extraviades, mentides que sonaven a veritat i veritats com els punys que colpejaven la meva fragilitat.

A un costat queda la vida, a l'altre, el policia de semblant trist i moviments lents. «Una més entre cent», deia sempre. Et fas una idea del que significa centenars de dones maltractades? Jo tampoc, però el policia m'ho mostrava assenyalant un munt de

MODEL: ELIZABETH ANGELATS

paperots sempre que anava a comissaria cercant ajuda: «Tot això són proteccions per violència de gènere», insistia ell amb un gest d'impotència. Jo era un simple paper, mare.

Un paper més, com aquells altres amuntegats que els cremen a les mans. Déu perdoni aquells policies, incapaços de protegir-se a si mateixos d'aquell monstre jurídic que els engoleix de treball burocràtic. Jo era una més i prou.

I ell que em perseguia a per tot. No podia treure'm de sobre aquell monstre ni amb les ordres d'allunyament per les quals era detingut reiteradament. Quina tonteria de mesura, mare. Allò frustrava encara més els policies que no podien fer res més per mi.

La por també crema. Crema com mil dimonis escalfant-se en una foguera de vida desfeta. La por venia darrere meu cada nit del món. Veloç com un estel fugaç que talla la foscor, la seva presència

seccionava les meves esperances amb amenaces de mort. I el policia que tornava a renegar bellugant el cap, desmereixent l'acció salvatge i cruel del verb *matar* amb una gràfica estadística que no s'entén. «Papers a cents, morts poquetes», deia convençut.

L'amor d'un home crema, mare. De fora a dins, fins desfer-te sencera. Em cremo de debò. Per l'amor d'un home em consumeixen les flames enmig d'un carrer qualsevol.

Amb aquest foc, que fa pudor de benzina, la por s'esvaeix per fi; sort que ets al meu costat. El policia que viu entre papers que dicten mentides, mira amb neguit el meu cos socarrimat sense encertar a veure la meva ànima, com tantes altres vegades. A ell, i al seu somriure cruel, se l'emporten envoltat de llums blaves. Espero que en aquest nou lloc no pugui trobar-me; li desitjo que es converteixi en cendres a l'infern de la seva pròpia vida, el mateix disseny que el meu pare.